

„Parim peegel on su vana sõber.”

– George Herbert

Neid kutsuti Jaanimardika tee tüdrukuteks. See oli ammu – üle kolmekümne aasta tagasi –, kuigi voodis lebedes ja väljas möllavat talvemaru kuulates tundus talle praegu, nagu olnuks see eile.

Eelmisel nädalal (need olid kahtlemata ta elu seitse kõige hullemat päeva) oli ta kaotanud mälestustest kaugenemise võime. Viimase aja unenägudes oli ta jälle aastas 1974: taas teismeline, kaotatud sõja meeoludes täiskasvanuks sirgumas, sõitmas koos parima sõbraga jalgratastel kottpimeduses, mis nad otseku nähtamatuks muutis. Koht oli oluline üksnes kui pidepunkt, aga ta mäletas iga viimset kui värvikat üksikasja: looklevat asfaldiriba, mõlemal pool tee ääres sügavaid sogase veega kraave ja kraavipervedel tokerdunud rohtu. Enne nende kohtumist ei paistnud see tee üldse kuhugi viivat, see oli lihtsalt mingi külavahetee, mis oli saanud nime ühe putuka järgi, keda keegi polnud selles karuses, sinirohelises maailmanurgas eales näinud.

Siis nägid nad seda teineteise silmade läbi. Kahekesi mäekõrgendikul seistes nägid nad kõrguvate puude, poriste teeaukude ja kaugete lumiste mägede asemel kõiki neid paiku, kuhu nad ühel päeval lähevad. Öösel hiilisid nad naabermajadest välja, et sellel teel kohtuda. Pilchucki jõe kaldal suitsetasid nad näpatud sigarette, nutsid „Billy, Don't Be a Hero” sõnade peale ja rääkisid teineteisele kõigest, sulades teineteise ellu sedavõrd, et suve lõpuks ei teadnud enam keegi, kus üks tüdruk lõpeb ja teine algab. Nad muutusid kõigi tuttavate jaoks lihtsalt TullyjaKate'iks ning üle kolmekümne aasta oli see sõprus olnud nende elu alusmüür – tugev, vastupidav, kindel. Muusika võis ju aastakümnetega muutuda, kuid nende Jaanimardika teel antud lubadused püsisid.

Parimad sõbrad igavesti.

Nad olid uskunud, et see töötus jääb kestma, et ükskord vanaduses istuvad nad krigiseval terrassil kiiktoolis, meenutades naerdes oma eluseiku.

Nüüd oli ta muidugi targem. Juba rohkem kui aasta oli ta endale sisendanud, et kõik on korras ja et ta suudab oma parima sõbrata edasi elada. Mõnikord ta isegi uskus seda.

Siis oli ta kuulnud muusikat. Nende muusikat. „Goodbye Yellow Brick Roadi”. „Material Girli.” „Bohemian Rhapsodyt.” „Purple Raini.” Eile poes oli üks vilets tapeetmuusika versioon laulust „You’ve Got a Friend” ta nutma ajanud, seal, otse rediste kõrval.

Ta lükkas teki pealt ja tuli voodist välja, ettevaatlikult, et mitte äratada enda kõrval magavat meest. Hetke seisis ta hämaras, vaadates meest üksisilmi. Isegi unes oli tollel murelik ilme näol.

Ta võttis telefoni hargilt ja lahkus magamistoast, astudes mööda vaikset koridori terrassi poole. Tormi jälgides kogus ta seal julgust. Tuttavaid numbreid valides mõtles ta, mida oma kunagisele parimale sõbrale pärast kõiki neid vaikusekuid öelda, kuidas alustada. *Mul oli raske nädal ... mu elu laguneb koost ...* või lihtsalt: *Ma vajan sind.*

Teisel pool tumedat tormist väina helises telefon.

ESIMENE OSA

Seitsmekümnendad

Dancing Queen
young and sweet,
only seventeen*

* Tantsukuninganna. Noor ja armas, alles seitseteist. (TIK)

1970. aasta oli enamiku inimeste jaoks murranguliste muutuste aeg, kuid Magnoolia teel asuvas majas oli kõik rahulik ja vaikne. Kümneaastane Tully Hart istus toa külmal puupõrandal, ehitades imetillukestel roosadel salvrätikutel magavatele mängubeebidel mänguklotsidest Lincolni onni. Oma toas oleks tal olnud ka mõni Jacksonite viisiku plaat plaadimängijal, aga elutoas polnud isegi raadiot.

Vanaemale muusika eriti ei meeldinud, nagu ka televiisor ja lauamängud. Enamasti, nagu praegugi, istus vanaema kamina ääres kiiktoolis ja tikkis. Ta tegi sadu tikkimistöid, enamasti piiblitsitaatidega. Jõulude ajal annetas ta need kirikule, kus need heategevusüritustel maha müüdi.

Ja vanaisa ... noh, tema oli paratamatult vait. Pärast insulti jäi ta voodisse. Mõnikord helistas ta kella ja üksnes siis nägi Tully vanaema kiirustamas. Esimese kellahelina peale ta naeratas, öeldes: „Oh, taevake!” ning jooksis siis koridori nii kärmesti, nagu jalad võtsid.

Tully sirutas käe kollaste juustega trolli järele. Väga vaikselt ümisesedes pani ta selle koos Murelapsega „Daydream Believeri” taktis tantsima. Poole laulu pealt kostis koputus uksele.

See koputus oli niivõrd ootamatu, et Tully katkestas mängu ja tõstis pilgu. Välja arvatud pühapäeviti, kui härra ja proua Beattle tulid neid kirikusse viima, ei käinud neil kunagi keegi külas.

Vanaema pistis tikkimistöo tooli kõrval olevasse roosasse kilekotti ja ajas end püsti, astudes üle toa aeglaselt, jalgu järel vedades, nagu viimase paari aasta jooksul tema puhul tavaline. Pärast ukse avamist järgnes pikk vaikus ja seejärel lausus ta: „Oh, heldeke!”

Vanaema hääl kõlas imelikult. Silmanurgast piiludes nägi Tully sihvakat, pikkade sassis juuste ja ebaleva naeratusega naist. See oli

üks kõige kaunimaid naisi, keda Tully oli eales näinud: piimja naha, peene terava nina ja väikese lõuani kaarduvate kõrgete põsesarnadega ning pruunide, aeglaselt avanevate ja sulguvate särasilmadega.

„Pole ssuurem asi tervitus ammukadunud tütrele.” Daam lükkas vanaema kõrvale, tuli otsejoones Tully juurde ning kummardus. „Kas see ongi minu väike Tallulah Rose?”

Tütar? See tähendas, et ...

„Emme?” sosistas ta hirmunult, kartes seda uskuda. Ta oli seda nii kaua oodanud, sellest nii kaua unistanud: oma emme tagasitulekust.

„Kas sa igatsesid mu järele?”

„Oh, *muidugi*,” ütles Tully, püüdes mitte naerda. Kuigi ta oli nii õnnelik.

Vanaema sulges ukse. „Kas sa ei tahaks tulla kööki kohvi jooma?”

„Ma ei tulnud siia kohvi jooma. Ma tulin oma tütrele järele.”

„Sa oled ju puupaljas,” ütles vanaema väsinult.

Emma näis ärrituvat. „Ja mis siis, kui olen?”

„Tullyle on vaja ...”

„Ma arvan, et tean, mida mu tütrele vaja on.” Emma üritas sirgelt seista, kuid see ei õnnestunud tal. Ta kuidagi tuikus ja tema silmad olid imelikud. Ta keerutas ümber sõrme üht pikka laines juuksesalku.

Vanaema astus talle lähemale. „Lapse kasvatamine on suur vastutus, Dorothy. Võib-olla, kui sa natukeseks ajaks siia koliksid ja Tullyt tundma õpiksid, oleksid sa valmis ...” Ta peatus, kortsutas siis kulmu ja lausus vaikselt: „Sa oled purjus.”

Emme hakkas itsitama, pilgutades Tullyle silma.

Tully pilgutas vastu. Polnud ju eriti hull, et purjus. Vanaisa jõi ka palju, enne kui haigeks jäi. Isegi vanaema võttis vahel klaasikese veini.

„Täna on mu ssünnipäev, ema, või oled unustanud?”

„Sinu sünnipäev?” Tully kargas püsti. „Oota,” ütles ta, joostes kohe oma tupp. Ta süda vasardas, kui ta asju laiali loopides tualettlaua sahtlis tuhlas, otsides makaronidest ja helmestest kaelakeed, mille ta

oli eelmisel aastal piiblikoolis emale valmistanud. Vanaema oli seda nähes kulmu kortsutanud ja öelnud, et tal ei maksaks liialt loota, aga Tully oli seda ikkagi teinud. Ta oli juba aastaid lootnud. Surunud kee taskusse, tormas ta toast välja ning jõudis kohale just siis, kui ema lausus:

„Ma ei ole purjus, kulla ema. Ma olen pärast kolme aastat jälle oma lapse juures. Armastus hakkab kõige rohkem pähe.”

„Kuut aastat. Ta oli neljane, kui sa ta viimati siia jätsid.”

„Juba nii ammu?” küsis emme, nähtavalt segaduses.

„Koli tagasi koju, Dorothy. Ma saan sind aidata.”

„Nagu viimane kord? Ei, tänan.”

Viimane kord? Emme oli varemgi tagasi tulnud?

Vanaema ohkas, seejärel ajas end sirgu. „Kui kaua sa kavatsed minu vastu vimma pidada?”

„See pole küll selline asi, mis ühel päeval mööda läheb, või sinu arust on? Tule, Tallulah!” Ema kõikus ukse poole.

Tully kulm tõmbus kipra. See ei pidanud ju nii minema. Emme polnud teda kallistanud, suudelnud ega küsinud, kuidas tal läheb. Ja ta teadis väga hästi, et lahkumise puhul tuleb kohver pakkida. Ta osutas oma toa uksele: „Minu asjad ...”

„Sul pole vaja seda materialistlikku rämpsut, Tallulah.”

„Ah?” Tully ei saanud aru.

Vanaema surus ta oma embusesse, mis lõhnas armsalt tuttava talgi ja juukselaki järele. Need olid ainsad käed, mis Tullyt üldse kunagi olid kallistanud, see oli ainus inimene, kellega ta oli end turvaliselt tundnud, ja äkitselt hakkas tal hirm. „Mehm?” ütles ta end vabastades. „Mis toimub?”

„Sa tuled minuga,” ütles emme, toetudes uksepiidale, et tasakaalu säilitada.

Vanaema haaras Tullyl õlgadest ja raputas teda õrnalt. „Sa ju tead meie telefoninumbrit ja aadressi, eks ole? Helista, kui sul hakkab hirm või midagi läheb viltu.” Ta hakkas nutma. Oma tugeva ja tasase

vanaema nutmas nägemine ehmatas ja kohutas Tullyt. Mis toimub? Mida ta juba jälle on valesti teinud?

„Anna andeks, vanaema, ma ...”

Emma sööstis Tully juurde, haaras tal õlast ja raputas teda tugevasti. „Ära *kunagi* palu andeks! See jätab sinust haletsusväärse mulje. Tule nüüd!” Ta võttis Tullyl käest, tõmmates teda ukse poole.

Tully komberdas ema selja taga majast välja, trepist alla ja üle tänava roostes Volkswageni bussi poole, mis oli üleni täis kilest lillekleebiseid ja mille ühele küljele oli maalitud tohutu suur kollane rahu sümbol.

Uks avanes ja välja hoovas tihedat halli suitsu. Läbi suitsuvine nägi ta bussis kolme inimest. Üks must, tohutu suure kähara soengu ja punase peapaelaga mees istus juhiistmel. Tagaotsas oli narmastega vesti ja triibuliste pükstega naine, pruun rätt blondidel juustel. Tema kõrval istus alt laienevate säärtega pükstes ja määrdunud T-särgis mees. Pruun pulstunud vaip kattis bussi põrandat, piibud vedelesid läbisegi tühjade õllepudelite, pakkepaberite ja 8-rajaliste kassettidega.

„See on minu laps Tallulah,” ütles ema.

Tully ei öelnud midagi, aga ta ei sallinud, kui teda Tallulahiks kutsuti. Ta ütleb seda pärast emale, kui nad kahekesi jäävad.

„Kihvt,” ütles keegi.

„Ta näeb täpselt sinu moodi välja, Dot. Ilgelt rabav.”

„Tulge sisse,” kamandas autojuht rämedalt. „Me hakkame hiljaks jääma.”

Räpases T-särgis mees krabas Tully ümbert kinni ja lükkas ta bussi, kus tüdruk ettevaatlikult põlvedele toetus.

Emme ronis sisse ja tõmbas ukse kinni. Eriskummaline muusika mürtsus üle bussi. Ta sai aru ainult mõnest üksikust sõnast: *midagi on juhtumas* ... Suits muutis pildi hägusaks ja nihutas kõik fookusest välja.

Tully nihkus metallseina poole, et enda kõrvale ruumi teha, aga emme istus rätikuga naise kõrvale. Nad hakkasid kohe rääkima

sigadest ja demonstratsioonist ja Kenti-nimelisest mehest. Tully ei saanud millestki aru ning suits tegi ta uimaseks. Kui tema kõrval olev mees piibu süütas, pääses kogemata ta suust tasane pettumusohe.

Mees kuulis seda ja pöördus tema poole. Suitsu talle otse näkku puhudes ta naeratas: „Lepi olukorraga, väike tüdruk.”

„Vaadake, kuidas mu ema ta riidesse on pannud,” pahvatas emme ägedalt. „Ta on nagu mõni väike nukk. Kuidas peakski ta olema *tõeline*, kui ta kunagi mustaks ei või saada?”

„Täitsa õige, Dot,” ütles lõsuv mees suust suitsu välja puhudes.

Emme vaatas Tullyt esimest korda, tõesti *vaatas* teda. „Pea seda meeles, lapsuke! Elu ei ole üksnes küpsetamine ja koristamine ja laste saamine. Elu on vabadus. Teed, mida tahad. Võid saada kas või kuradi Ameerika Ühendriikide presidendiks, kui tahad.”

„Meile kuluks uus president ära, kindel ssee,” märkis autojuht.

Peapaelaga naine patsutas emme reit. „Vaat see on juba õige jutt. Tom, ulata mulle ssee piibupomm.” Ta hakkas itsitama. „Kuulge, see läheb juba peaaegu riimi.”

Tully kortsutas kulmu, tundes, kuidas tal häbi pärast rinnus pitsitama hakkab. Ta mõtles, et ta näeb oma kleidis kena välja. Ja ta ei tahtnud saada presidendiks. Ta tahtis saada baleriiniks.

Kõige rohkem aga tahtis ta seda, et tema ema teda armastaks. Ta nihkus külgepidi edasi, kuni oli juba nii lähedal, et sai ema puudutada. „Palju õnne sünnipäevaks,” ütles ta vaikselt, kätt taskusse panes. Ta tõmbas välja kaelakee, mille kallal oli nii palju vaeva näinud, ahastanud, jäänud veel tükiks ajaks sädelust edasi kleepima, kui kõik teised lapsed juba ammu väljas mängisid. „Ma tegin selle sulle.”

Emme krahmas kaelakee ja surus selle pihku. Tully ootas ja ootas, et ema teda tänaks ja selle kaela paneks, aga emme ei teinud seda. Ta lihtsalt istus muusika taktis kõikudes ja sõpradega rääkides.

Lõpuks sulges Tully silmad. Suits muutis ta uniseks. Üle kõige maailmas oli ta emast puudust tundnud, mitte nii, nagu tuntakse puudust mõnest mänguasjast, mida ei suudeta leida, või sõbrast, kes

ei tule enam sellepärast sinu poole mängima, et sa ei raatsi oma asju jagada. Ta *igatses* emmet. Tema sees oli alati üks tühik, mis päeval tuikas, öösel aga teravaks valuks muutus. Ta töötas endale, et kui ema peaks kunagi tagasi tulema, siis on ta emale hea. Täiuslik. Kui ta oligi midagi halvasti teinud või valesti öelnud, siis teeb ta selle heaks ja ajab asja jälle korda. Rohkem kui midagi muud soovis ta seda, et ema oleks tema üle uhke.

Aga nüüd ei teadnud ta, mida teha. Oma unistustes olid nad alati läinud emaga kahekesi ära, üksnes nemad, hoides teineteisel käest kinni.

„Olemegi kohal,“ oli unistuste emme alati öelnud, kui nad mäest üles oma kodu poole kõndisid. „Kodu, armas kodu.“ Siis oli ema Tullyt põsele suudelnud ja sosistanud: „Ma igatsesin nii väga sinu järele. Mind ei olnud sellepärast, et ...“

„Tallulah! Ärka üles.“

Tully ärkas võpatusega. Ta pea lõhkus ja kurk valutas. Kui ta üritas küsida: „Kus me oleme?“ kõlas see nagu kraaksatus.

Kõik hakkasid selle peale naerma ega suutnud naeru pidada ka bussist välja ronides.

See tiheda liiklusega Seattle'i kesklinna tänav oli paksult täis inimesi, kes laulsid, karjusid ja hoidsid plakateid, kust võis lugeda MAKE LOVE NOT WAR ja HELL, NO, WE WON'T GO.* Tully polnud terves elus nii palju inimesi korraga näinud.

Emme võttis tal käest kinni, tõmmates ta endale lähemale.

Ülejäänud päev oli üks lööklauseid karjuvate ja laule laulvate inimeste suur virvarr. Tully kartis iga hetk, et võib kogemata ema käest lahti lasta ja rahvamass kannab ta endaga kaasa. Ka siis, kui kohale ilmusid politseinikud, ei tundnud ta end turvalisemalt, sest neil olid vööol püstolid, käes kepid ning näo kaitseks hoidsid nad plastist kaitsekilpe.

---

* Seksi, ära sõdi. Põrgusse me küll ei lähe. (*Tlk*)

Rahvahulk ei teinud muud kui marssis ja politseinikud ei teinud muud kui jälgisid.

Selleks ajaks, kui pimedaks läks, oli ta väsinud, näljane ning ta pea valutas, aga nad muudkui kõndisid ühest tänavast üles ja teisest alla. Inimesed olid nüüd teistsugused, nad oli loosungid käest visanud ja jooma hakanud. Mõnikord kuulis ta mõnd lauset või vestluskatket, kuid ta ei saanud millestki aru.

„Kas nägite neid sigu? Muud nad poleks tahtnudki, kui oma hambad meile turja lüüa, aga meie, raisk, jääme rahulikuks. Ei saanud meile kätt külge panna. Kuule, Dot, ära krahma tervet narkotsipiipu endale.”

Kõik ümberringi naersid, emme kõige rohkem. Tully ei saanud aru, mis toimub, pealegi oli tal kohutav peavalu. Inimesed keerlesid ta ümber naerdes ja tantsides. Kuskilt paiskus tänavale muusika.

Ja siis äkki ei hoidnudki ta enam millestki kinni.

„Emme!” kisendas ta.

Keegi ei vastanud ega tulnud tema juurde, kuigi ümberringi olid inimesed. Ta tõukles inimeste vahel, hõikudes emmet, kuni tal hääl ära läks. Lõpuks läks ta tagasi sinna, kus oli emmet viimati näinud, ning jäi kõnnitee äärde ootama.

Ta tuleb tagasi.

Pisarad tikkusid talle silma ja valgusid näole, kui ta seal oodates vapper püüdis näida.

Aga emme ei tulnudki tagasi.

Aastaid hiljem oli ta püüdnud meenutada, mis sai edasi, mida ta tegi, aga kogu see rahvahulk oli kui üks pilv, mis ta mälestused ähmastas. Ta mäletas ainult, kuidas ärkas inimtühja tänava räpasel betoonist tõkendil ning märkas üht hobuse seljas politseinikku.

Kõrgelt sadulast talle kortsus kulmul otsa vaadates oli mees pärinud: „Kulla lapsuke, kas sa oled täitsa üksinda?”

„Jah,” oli kõik, mida ta nutma hakkamata öelda suutis.

Politseinik viis ta tagasi Queen Anne Hilli majja, kus vanaema teda

tugevasti kallistas ja põsele suudles ning talle ütles, et see polnud tema süü.

Aga Tully teadis ise paremini. Küllap oli ta täna midagi valesti teinud, halb olnud. Järgmine kord, kui ema tagasi tuleb, püüab ta rohkem. Ta lubab saada presidendiks ja mitte kunagi enam andeks paluda.

Tully muretses Ameerika Ühendriikide presidentide kaardi ja jättis kõik nimed järjekorras meelde. Pärast seda teatas ta mitu kuud neile, kes küsisid, et temast saab esimene naispresident. Ta lõpetas isegi balletitunnis käimise. Tema üheteistkümnendal sünnipäeval, kui vanaema süütas tordil küünla ja laulis heledal härdunud häälel „Õnne soovime sul”, vaatas Tully pidevalt ukse poole, mõeldes: *Kohe see juhtub*, aga mitte keegi ei koputanud ning telefon ei helisenud. Hiljem, avatud kingipakkide keskel, püüdis ta naeratada. Tema ees kohvilaual seisis märkmik. See oli kuidagi nõme kingitus, aga vanaema kinkis talle selliseid asju, et tal oleks mõni tegevus, mis hoiaks teda rakkes ja vagusi.

„Ta isegi ei helistanud,” ütles Tully pilku tõstes.

Vanaema ohkas väsinult: „Sinu emal on ... probleeme, Tully. Ta on nõrk ja heitlik. Sa ei tohi enam teeselda, et asi on teisiti. Aitab üksnes see, kui sa ise oled tugev.”

Ta oli seda nõuannet musttuhat korda kuulnud. „Ma tean.”

Vanaema istus Tully kõrvale kulunud lillmustriga diivanile ja tõmbas ta sülle.

Tullyle meeldis, kui vanaema teda süles hoidis. Ta surus end tugevasti tema vastu, pannes põse vanaema pehmele rinnale.

„Ma tahaksin, et emaga oleksid lood teisiti, Tully, aga jumala tõsi, ta on kadunud hing. Juba pikka aega.”

„Kas sellepärast ta ei armastagi mind?”

Vanaema pilk langes tema peale. Mustad sarvraamidega prillid suurendasid tema kahvatuhalle silmi. „Omal moel ta armastab sind. Sellepärast ta tulebki tagasi.”

„See ei tundu armastusena.”

„Ma tean.”

„Ma ei usu, et ma talle isegi meeldiksin.”

„Mina olen see, kes talle ei meeldi. Kaua aega tagasi juhtus midagi ja ma ei ... Noh, praegu pole sel enam tähtsust.” Vanaema kallistas Tullyt tugevamini. „Ühel päeval ta kahetseb, et jäi ilma neist aastatest sinuga. Selles olen ma kindel.”

„Ma võin talle oma märkmikku näidata.”

Vanaema ei vaadanud talle otsa. „See oleks kena.” Pärast pikka vaikust ütles ta: „Palju õnne sünnipäevaks, Tully,” ja suudles teda otsaette. „Nüüd lähen parem ja istun vanaisaga. Ta tunneb end täna halvasti.”

Kui vanaema oli toast lahkunud, istus Tully ja pöörnitses uue märkmiku esimest tühja lehte. Oleks ideaalne see ühel päeval emale anda, näidata talle, millest ta ilma jäi. Aga mida võiks Tully sinna sisse panna? Tal oli endast mõni foto, ainult mõni üksik, enamasti olid ta sõprade emad need temast pidudel ja õppekäikudel teinud. Vanaema silmad polnud enam nii head, et läbi tillukese ava näha. Ja emast oli tal ainult üks pilt.

Ta võttis sulepea ja kirjutas väga ettevaatlikult ülemisse paremasse äärde kuupäeva, kortsutades seejärel kulmu. Mida veel? *Armas emme. Täna oli minu sünnipäev ja sain üheteistkümnenaastaseks ...*

Sellest päevast alates hakkas ta igasuguseid asju koguma. Koolipilte, spordipilte, kinopiletite kontse. Mitme aasta jooksul, kui tal oli juhtunud hea päev olema, ruttas ta koju sellest kirjutama, kleepis märkmikusse igasuguseid kviitungeid ja pilte, mis tõendasid, kus ta oli olnud ja mida teinud. Mingil ajal hakkas ta ka asju ilustama, et end paremast küljest näidata. Tegelikult ei olnud need valed, lihtsalt liialdamine. Kõik, mis paneks ema ühel päeval tema üle uhkust tundma. Ta täitis nendega ühe märkmiku, seejärel veel ühe ning siis veel ühe. Kuni teismeeani sai ta igaks sünnipäevaks tuttuue märkmiku.

Siis aga juhtus temaga midagi. Ta ei teadnud päris hästi, mis see oli, võib-olla rindade tõttu, mis kasvasid kiiremini kui teistel, või sellepärast, et ta lihtsalt tüdines kirjutamast oma elu paberitükkidele, mida keegi kunagi näha ei küsinud. Neljateistkümnendaks eluaastaks oli ta lõpetanud. Ta pani kõik oma lapsea märkmikud suurde pappkarpi, lükkas selle riidekapi tagumisse nurka ning palus vanaemal neid enam mitte osta.

„Oled sa kindel, kullake?”

„Jah,” oli ta vastanud. Ta ei hoolinud enam emast ja püüdis talle üldse mitte mõelda. Koolis aga rääkis ta kõigile, et ta ema oli laevaõnnetuses surma saanud.

See vale vabastas ta. Ta lõpetas riiete ostmise lasteosakonnast ja kulutas aega noorukite osakonnas. Ta ostis liibuvaid, naba paljastavaid särke, mis toonitasid ta noori rindu, ning alt laieneva säärega pükse, mis ta pepu kenaks muutsid. Ta pidi neid rõivaid vanaema eest varjama, kuid seda oli kerge teha: pika lotendava vesti ja kiire lehvitusega sai ta majast välja iga kehakattega, mida kanda tahtis.

Ta sai aru, et kui riietub läbimõeldult ning käitub vastavalt, soovivad kõik ägedad lapsed temaga koos väljas käia. Reede ja laupäeva õhtuti ütles ta vanaemale, et jääb mõne sõbra poole ööseks, ning läks rullidega uisutama Lake Hillsi, kus keegi kunagi ei küsinud tema perekonna kohta ega vaadanud teda, nagu oleks ta „vaene Tully”. Ta õppis ilma kõhimata sigarette suitsetama ja tubakalõhna varjamiseks närimiskummi närima.

Kaheksandas klassis oli ta juba üks kooli populaarsemaid tüdrukuid ning tänu sellele oli tal ka palju sõpru. Kui tal oli piisavalt tegevust, ei mõelnud ta sellele naisele, kes teda ei tahtnud.

Harvadel päevadel ta siiski tundis end ... mitte täiesti üksikuna ... aga ikkagi. Nagu triiviks ta omapäi. Kõik inimesed, kes ta ümber sebisid, olnuks nagu kohatäitjad.

Täna oli üks selliseid päevi. Ta istus oma alalisel kohal koolibussis, kuulates enda ümber käivat loba. Kõik näisid rääkivat pereasjadest;

selles vestluses polnud tal midagi sekka öelda. Ta ei teadnud midagi väikevennaga kaklemisest, vanematele vastuhakkamise eest koduaresti saamisest ega emaga poes käimisest. Õnneks peatus buss tema peatuses ja ta tormas minema, jättes sõpradega bravuurselt hüvasti, lehvitates ja valjusti naerdes. Teeseldes, nagu viimasel ajal sageli.

Kui buss oli minema sõitnud, upitas ta seljakoti õlale ja hakkas kodu poole astuma. Kohe, kui ta ümber nurga pööras, nägi ta seda.

Tänaval, vanaema maja ees, seisis lömmis punane Volkswageni buss. Lillekleebised endiselt külje peal.